

Etano LIUDIJIMAS

Laris Hileris

Paremta tikra istorija

„Klausyk, klausyk, Dvasia Šventoji kužda. Klausyk, klausyk balso to tylaus“ (Liahona, 2006 m. balandis, p. D13).

Etanas sėdėjo bendravimo valandėlėje ir stebėjo, kaip liudija jo geriausias draugas Semas. Jo draugė Sara laukė savo eilės. Semas papasakojo apie savo atliktą tarnavimą. Jis sakė, kad turi liudijimą apie tarnavimą. Sara paliudijo apie šeimą. Etano mokytojas taip pat paliudijo. Jis kalbėjo apie šventyklos darbą. Visi jie liudijo, kad Bažnyčia yra tikra. Atrodė, kad visi, išskyrus Etaną, turi liudijimą.

„Apie ką aš galiu liudyti?“ – galvojo Etanas.

Jis prisiminė savo ir draugų krikštą prieš kelerius metus. Jo Pradinukų organizacijos mokytoja, sesuo Kalder tuo metu kalbėjo apie Šventąją Dvasią.

„Šventoji Dvasia gali jums suteikti degimo jausmą širdyje. Ji gali jums padėti žinoti, kad tai tikra, – sakė ji, – ir taip jūs gausite liudijimą apie tai, kuo tikite.“

Etanas stengėsi daryti, kas teisu, kad galėtų jausti Šventąją Dvasią. Skaitė Šventuosius Raštus ir meldėsi. Bet niekada

Atrodė, kad visi, išskyrus Etaną, turi liudijimą.

nejautė degimo, apie kurį kalbėjo žmonės. Ar tai reiškė, kad jis neturi liudijimo?

Tas klausimas sukosi Etano galvoje visą kitą dieną. Jis galvojo apie tai ir tada, kai po mokyklos jiedu su Semu važinėjosi riedlentėmis. Jis galvojo, kaip galėtų to paklausti Semą.

„Klausyk, Semai, – pagaliau paklausė Etanas, – ar baiminaiisi vakar liudydamas?“

Semas nušoko nuo savo riedlentės ir paėjęjo ant žolės. „Ne-a, – atsakė sėsdamas. – Jau esu liudijęs per šeimos vakarą.“

Etanas atsisėdo šalia jo ir pasidėjo riedlentę ant kelių. „Bet kaip tu sužinojai, kad turi liudijimą?“

„Na, aš meldžiausi ir gerai jaučiausi dėl to.“

Etanas lėtai linktelėjo ir ranka pasuko ratuką. Ir jis kokiu nors būdu norėjo tai pajauti.

Tą naktį, kai namuose buvo tamsu ir tylu, Etanas atsiklaupė prie savo lovos ir meldėsi.

„Dangiškasis Tėve, – sakė jis, – prašau padėti man gauti liudijimą. Padėk man sužinoti, kad Bažnyčia tikra. Kad Džozefas Smitas buvo pranašas. Ir kad Mormono Knyga yra tikra.“

Nebaigęs maldos Etanas stabtelėjo. Minutėlę pamąstė. Tada savęs paklausė: „Na, ar jau ką nors žinau?“

Jį apėmė tylus, ramus jausmas. Tai nebuvo galingas deginantis jausmas. Bet Etanas žinojo – *tai* buvo Šventoji Dvasia.

Etano galvoje šmėstelėjo mintis: „Aš žinau, kad žinau.“ Galvodamas apie tai, jis suvokė, kad jau yra jautęs šį ramų jausmą.

Kai skaitydavo Mormono Knygą, jis jautė, kad ji gera ir teisinga. Dabar jis žinojo, kad tas jausmas buvo Šventosios Dvasios liudijimas jam. Nuėjęs į bažnyčią, jausdavo, kad būti ten yra gera ir teisinga, – tai irgi buvo Šventosios Dvasios liudijimas. Pasirodo, jis jau buvo gavęs liudijimą!

Jam nebūtina viską žinoti dabar pat. Bet jis žinojo, kad Šventoji Dvasia buvo reali ir galėjo jam padėti stiprinti savo liudijimą.

Etanas vėl ėmė melstis. Bet šį kartą, kad padėkotų. ■

Autorius gyvena Jutoje, JAV.